

ČÍSLO 4 · 13. ROČNÍK

Nāma Hattā

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny
zakladatel - áčárja A. Č. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda

Kdo je Rádhárání?

Šrí Tulasí Déví

Démoni mezi námi

seriály · novinky · filosofie · zajímavosti

Haré Kršna drazí oddaní a příznivci vědomí Kršny,

jsem ráda, že můžete opět držet v ruce nové číslo našeho časopisu a to pouze a jedinež zásluhou nadšeného týmu oddaných, kteří pravidelně do časopisu přispívají svými osobitými literárními a uměleckými počiny nebo překládají z cizích jazyků. Jedině díky

jejich službě mohou každé dva měsíce ještě skoro nezaschnutý časopis z tiskárny přinést k oltáři Šríly Prabhupády a pyšně prolisovat ještě nedotknuté stránky před Jeho očima. Věřím, že je Šríla Prabhupáda s naší snahou spokojen a doufám, že stejně tak i vy, naši čtenáři.

*Za redakci časopisu
Divja-kišorí dd*

Obsah

- 3** **SERIÁL**
Vzpomínky na Šrílu Prabhupádu z knihy „What is the Difficulty?“
- 5** **KOUTEK**
poezie
- 6** **SERIÁL**
Věčná kultura duše - Tulasí Déví
- 9** **BHAKTIJÓGA V PRAXI**
Rodinný život ve vědomí Krišny
- 12** **PŘÍBĚH**
Jeden nikdy neví
- 14** **KRIŠNA KATHÁ**
Šrí Rádhá Kathámrita
- 18** **ESEJ**
Démoni mezi námi
- 24** **RECEPT**
Kokosové barfi

Redakce

Jarmila Vojtěchová
Náma Hatta, Soukenická 27,
110 00 Praha 1, tel: 605 700 876
e-mail: divyakisori@gmail.com
www.harekrnsa.cz
www.gangamovie.com
www.govindabutik.cz

ZODPOVĚDNÝ REDAKTOR:
Divja-kišorí déví dásí

GRAFIKA: Michal Hora

SPOLUPRACOVALI:
Dharmí dás, Punja Pálaka dás,
bhn. Kristina, bhakta Robert,
Šrutakírti dás, Kéšava Purí dás,
Madhusúdana dás, bhn. Kristina

PŘEKLADY:
Oldřich Janota (What is the difficulty?), Ondřej Hládek (Démoni), Líla Purušótama dás (Šrí Rádhá Kathámrita), bhn. Kristina (Grihasta - příručka)

Registrační číslo MK ČR E 16036

Duchovní jména

Členové Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny dostávají jména Pána Krišny nebo Jeho oddaných ve spojení se slovem dás (ženy dásí), což znamená „služebník“. Například jméno Krišna dás znamená „služebník Krišny“.

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědská studia,
Jílová 290, 155 21 Praha 5 – Zličín,
tel. 257 950 391

Farma Krišnúv Dvůr, Městečko
u Benešova č. 1, 257 28 Chotýšany,
tel. 317 796 008

Náma Hatta centrum Brno, Durdáko-
va 34, Brno sever - Černá pole,
tel. 604 472 982, 731 445 474

Náma Hatta centrum – Čakra,
Lutotín 7, 798 41 Kostelec na Hané,
tel. 582 373 245

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1,
tel. 224 816 631

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8,
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3,
tel. 222 728 885

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ekačakra, Abranovce 60,
082 52 pošta Košovce,
tel. +421 517 798 482

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Obchodná 30, Bratislava,
tel. +421 903 617 031

Góvinda, Puškinova 8, Košice,
tel. +421 556 200 428

Góvinda, Hlavná 70, Prešov,
tel. +421 517 722 819

Vzpomínky na Šrílu Prabhupádu z knihy „What is the Difficulty?“

Šrutakírti dás byl dva a půl roku osobním služebníkem Šríly Prabhupády

„Oddaný nemá žádné ambice“

24. května 1972, ISKCON Los Angeles, Kalifornie

Jednu odpoledne seděl Šríla Prabhupáda ve své zahradě s rodiči jednoho mladého brahmačářiho, kteří pro něj tuto zahradu budovali a měli tak štěstí, že mohli potěšit Jeho Božskou Milost. Byl jsem tam i já s Kírtanánandou Mahárádžem.

„Oddaný je hrdý na to, že je Krišnovým služebníkem,“ řekl Šríla Prabhupáda. „To je pýcha oddaného. Nestydíme se za to, že jsme služebníky Krišny.“

Pak se Šríla Prabhupáda obrátil přímo na chlapcovy rodiče: „Váš syn je velice milý hoch a dobrý oddaný.“

Rodiče jeho příjemná slova rádi slyšeli, ale prohlásili: „Zdá se, že oddaným chybí tížádost.“

„Správně,“ řekl Šríla Prabhupáda. „Oddaný nemá žádné ambice. Chce jen dělat nějakou pokornou službu pro Krišnu. Nesnaží se dokázat nic ohromujícího. Oddaný není tížádostivý. My nemáme žádné ambice.“

Když Kírtanánanda Mahárádž viděl rozpaky rodičů, rychle dodal: „Prabhupáda tím chce říct, že oddaní nemají žádné materiální ambice.“

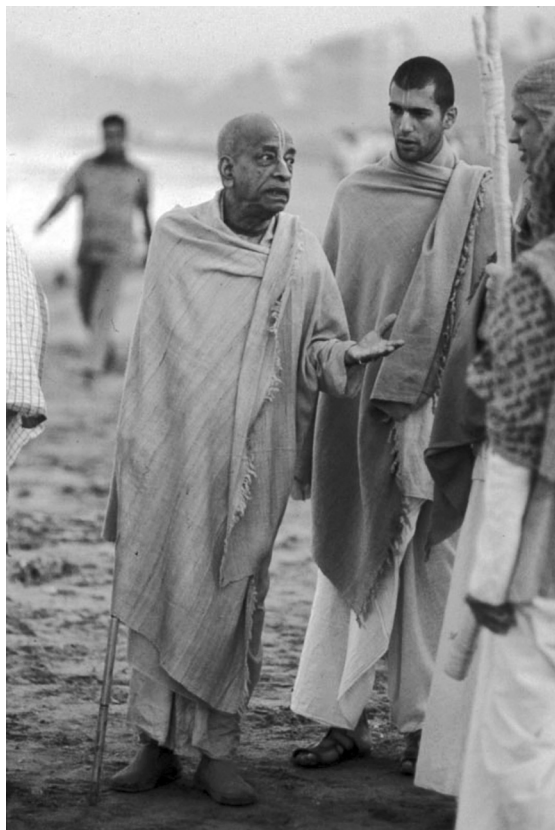
„Ne!“ odpověděl Šríla Prabhupáda. „My nemáme žádné ambice. Oddaný není vůbec tížádostivý. Chceme jen sloužit Krišnovi.“

Šríla Prabhupáda vždy přesně věděl, o čem mluví, i když to ostatní nechápali. Někdy se jeho žáci snažili vykládat jeho výroky v domněnku, že vzhledem ke kulturním rozdílům mu jeho hosté nebudou správně rozumět.

Jeho Božská Milost věděla, s kým jedná, co tito lidé chtějí říct a co by měli pochopit.

Po celém světě jsou stovky oddaných, kterým Šríla Prabhupáda řekl jen několik vět. Řekli by vám, že právě těchto několik slov bylo přesně to, co potřebovali slyšet, aby si je zapamatovali navždy. Existují také oddaní, na které Prabhupáda nepromluvil nikdy. Stačilo, aby se na ně podíval, a tím je udržel ve vědomí Krišny. Nevím o mém duchovním učiteli nic, kromě toho, že nám dokonale ukazoval vědomí Krišny a že každý, kdo jeho učení zůstane věrný, bude žít úspěšný život.

Džaja Šríla Prabhupáda!

„Z této malé nedbalosti bude lavina.“

25. května 1972, ISKCON Los Angeles, Kalifornie

Při svém pobytu v Nové Dvůrce se Šríla Prabhupáda rád procházel ráno po pláži. Ve skupině, která ho doprovázela, byl jednou ráno Kírtanánanda Svámí, Kuládri, dále mladý, asi sedmnáctiletý bhakta a já. Na procházce spatřil mladý bhakta velkého písečného kraba lezoucího po písku. Zastavil se, aby si ho prohlédl, zatímco my ostatní jsme šli se Šrílou Prabhupádou dál. Prabhupáda, kterému nikdy nic neuniklo, řekl: „Ten chlapec je příliš připoutaný k hmotným věcem. Z této malé nedbalosti bude lavina. Všechno přichází, nejdřív malé věci a pak velké věci.“

Procházka pokračovala a chlapec nás po chvíli dohonal. Nikdo mu o té příhodě neřekl. Když jsme se vrátili zpátky do Nového Vrindavánu, chlapec po týdnu chrám opustil a nikdo ho už neviděl, tak, jak to Šríla Prabhupáda předpověděl.

Šrílo Prabhupádo, označuj prosím moje čelo slovy „Zůstávej u lotosových nohou Džagat Gurua.“ Bez tvého vedení se budu taky procházet s kraby.

„Ještě pořád chci běžet do schodů...“

14. června 1972, ISKCON Los Angeles, Kalifornie

Jednoho rána, když se Šríla Prabhupáda vrátil z procházky, stála skupinka pěti nebo šesti oddaných ve vstupní hale a sledovala, jak s pomocí hole vystupuje po schodech nahoru.

„Džaja, Šríla Prabhupáda!“ volali jsme, plní vděčnosti.

Obrátil se k nám s úchvatným zářivým úsměvem.

„Právě jsem si říkal,“ řekl, „že když jsem byl mladý, tak jsem vždycky schody vybíhal. To přání mi zůstalo. Ještě pořád chci běžet do schodů, ale kvůli tomuto tělu již běhat nemůžu. Ještě pořád chci dělat všechny věci stejně, jako když jsem byl mladý. Chci být aktivní, ale tělo znamená velké omezení.“

Pokračoval dál po schodech nahoru a my jsme se mu se vši upřímností poklonili.

Šríla Prabhupáda vědomě přijal spoustu nepohodlí, aby nás zachránil z tohoto pomatěného hrubě tělesného pojetí života. Jako jeho osobní služebník jsem byl svědkem majestátnosti Prabhupádových líl (zábav), ale stejně tak bylo mnoho bolestivých období.

Skutečnost, že Šríla Prabhupáda prožíval tyto nesnáze, neubírá nic z jeho velikosti, ale naopak ji zvětšuje. To je nekonečná milost čistého oddaného. Kdo dokáže být tak velkodušný?

Kauza kauzality, činná příčinnost

stejně jako v lese
zpěv pěnkavy se nese
a ty o ní víš
ač ji nevidíš

stejně jako chod času
bere věcem krásu
a ty o něm víš
ač ho nevidíš

stejně jako stavbu měst
musely něčí mozky vést
a ty o nich víš
ač je nevidíš

stejně jak ti vede kroky
tvůj rozum celé roky
a ty o něm víš
ač ho nevidíš

a když svěží sníh sněží
že běží se jen stěží
o mracích taky víš
ač je nevidíš

a že den vzešel z noci
není jenom pocit
o noci ve dne víš
i když tmu nevidíš

semínka dávají plody
co padají ze stromu
co roste z vody
a že v to víru máš
semínka zaléváš

a kdybys měl dítě
tak někdy nevidí tě
však dobře o tobě ví
jen co svět objeví

a jak každý okamžik
z předchozího vznik
a ty o něm víš
ač ho už nedržíš

a taky zákon každý
co stíhá lži a vraždy
vymyslela něčí hlava
by společnost byla zdráva

a každá příčina ve všem
se projevuje následkem
podmínky si předávají
a lidé si s nimi hrají

že život žije v činech
že z nádechu je výdech
že činy jsou příčinou díků
a šťouch živí třesk kulečnicku

a o těch příčinách víš
ač je nevidíš
a zkušenost říká jistě
že uznat to je na místě

tak vše kolem nás
tvarů i čas
jak kamínek nitra laviny
má své vlastní příčiny

a ty po desáté a sté
mají zase ty své
a ty o nich víš
ač je nevidíš

a to vše má příčinu původní
dávající šťouch úvodní
je vdechů a výdechů vzduch
a nemůže
nebýt
Bůh

Věčná kultura duše

Význam vaišnavských obřadů a védské kultury

Každý vaišnava velmi dobře zná Tulasí Déví. Vaišnavové uctívají posvátný keřík Tulasí s velkou pozorností, protože vědí, jak je to důležité pro jejich duchovní pokrok a realizaci vědomí Krišny. Ačkoliv běžní lidé považují Tulasí za obyčejnou rostlinu, v očích vaišnavy je osobou, lépe řečeno duchovní osobností, věčnou společnicí Krišny, která se pro potěšení Pána a ze své milosti ke všem bytostem, změnila v rostlinu, keřík. Díky tomu ji mohou všichni lidé uctívat a sloužit jí a tím potěšit Krišnu.

Jiné její jméno je Vrindá Déví. Po ní je pojmenován Vrindávan, posvátné místo, kde prožil své dětství Pán Krišna spolu s Rádhárání a svými přáteli pasáčky. Vrindá Déví hraje důležitou úlohu ve

ŠRÍ TULASÍ

vztahu Rádhý a Krišny. V duchovním světě připravuje na každý den místa, kde se Rádhá a Krišna spolu setkají, aby bylo vše dokonale podle Jejich vkusu. Spolu s mnohými služebnicemi je Vrindá neustále připravena splnit jakékoliv přání Rádhý a Krišny a nic pro ni není nemožné. Dokonce i počasí v duchovním světě Golóce Vrindávanu je právě takové, jak ona naplánuje. Službou Vrindá Déví je vzbudit Rádhu a Krišnu poté, co společně stráví noc ve vrindávanském lese. Ještě před úsvitem Jim připomíná, aby rychle odešli domů, Krišna do Nandagrámu a Rádhika do Džavatu, a jejich rodiče tak nezjistili, že nejsou doma. Vrindá Déví Krišnovi nosí milostná psaníčka, květinové girlandy a náušnice od Jeho milovaného Rádhárání. Chystá houpačky, hudební nástroje, oblečení, ozdoby, jídlo, nápoje a stříkačky na vodu

s barevnými náplněmi, jež používají ke svým hrám. Vrindá s pomocí služebnic umí nádherně okrášlit háje a besídky, ve kterých se Rádhá s Krišnou scházejí a těší jeden druhého. Dokonce má ve svých službách i dva šikovní papoušky jako zvědy. Ti špehují na cestě a varují, když se přiblíží Rádháránina tchyně Džatilá nebo Čandraválí, Rádháránina sokyně. Jakmile Rádhá dorazí na utajené místo, Vrindádéví ji osobně odvede za Kršnou.

ASÍ DÉVÍ

Tulasí je každý den uctívána spolu s Krišnou. Tradičně se používají lístky Tulasí k ozdobení jídla, které se nabízí Božstvu Krišny a také se pokládají ke Krišnovým nohám. Girlandy z Tulasí lístků a květů se dávají kolem jeho krku. V Indii je možné vidět keřík Tulasí před domy v hliněné nádobě na vyvýšeném místě, aby bylo možné Tulasí obcházet a uctívat. Obcházením jí projevíme úctu a také se můžeme očistit od hříchů, byť i těch nejhorších. Oddaní Krišny nosí na svém krku korálky ze dřeva Tulasí a také růžence, s jejichž pomocí denně zpívají svatá jména Krišny. Při trhání lístků Tulasí by člověk měl dodržovat určitá pravidla. Měl by být opatrný, a jelikož Tulasí je osoba, je třeba se tak ke keříku chovat. Podle písem by se lístky neměli trhat v den, kdy je měsíc v novu, nebo v úplňku,

také v poledne, v noci, za svítání nebo při západu slunce a nebo pokud jsme nečistí.

Keřík Tulasí dorůstá obvykle asi 30 až 60 cm do výšky, ale při dobrých podmínkách i více. Má lístky dlouhé kolem 5 cm, které nádherně voní, stejně jako do fialova zbarvené květy. Pokud je keřík s lístky, které jsou velké a světlé, říká se mu v Indii Ráma (Lakšmí) Tulasí a pokud jsou lístky menší a tmavší, nazývá se Krišna Tulasí.

I když je Tulasí známá pro své léčebné účinky, oddaní Krišny nikdy nepoužívají lístky či květy Tulasí pro výrobu čaje, léků nebo kosmetických výrobků, neboť chovají k Tulasí Déví velkou úctu a

podle vaišnavských písem by se měly lístky Tulasí Tulasí. Tulasí je opěvovaná jako matka oddanosti a proto její požehnání je pro každého oddaného Krišny velmi důležité. Vaišnavové mají v oblibě recitování následujících osmi jmen Tulasí:

V Brahma Vaivarta Puráně je popsán příběh o životě Tulasí Deví. O tom, jak se stalo, že se Vrindá změnila v keřík Tulasí a Pán Višnu v Šalagrám, svou podobu kamene. Vrindá se také proměnila v řeku Gandakí, která teče z Himaláji. Protože se Tulasí v tomto světě narodila o úplňku v měsíci Kártika (jeden z podzimních měsíců lunárního kalendáře), je ten den zvlášť určený k uctívání

Božstvo Vrinda Déví sídlící na Vrindakundu

a proto její požehnání je pro každého oddaného Krišny velmi důležité. Vaišnavové mají v oblibě recitování následujících osmi jmen Tulasí:

Vrindávaní - ta, která se zjevuje ve vrindávanském lese.

Vrindá - ta, která se zjevuje v mnoha rostlinách a stromech.

Višvapúdzítá - ta, kterou uctívají v nesčetných vesmírech.

Pušpasará - nejlepší ze všech květin.

Nandiní - ta, která přináší víru a radost.

Kršnadživaní - ta, která je životem Šri Krišny.

Višvapávání - ta, která očištuje celý vesmír.

Tulasí - ta, která nemá sobě rovné.

Rodinný život ve vědomí Krišny

Grihasta ášram je důležitou a nedílnou součástí systému daiví varnášramy. Tato příručka o grihasta ášramu je založena na informacích sesbíraných ze spisů Šríly Prabhupády v jeho cenných významech ve Šrímad Bhágavatam a Bhagavad-gítě, z jeho přednášek a dopisů a z příspěvků mnoha vedoucích oddaných ISKCONu.

Sloužení hostům a jednání s ostatními

☛ Grihasta by se měl maximálně snažit, aby bylo jeho jednání s ostatními správné.

Podle svých možností a prostředků by měl sloužit hostům a snažit se je ve všech ohledech uspokojit. Ve védské tradici je host představitelem Nejvyššího Pána, dokonce, i když není oddaný (*atithi devo bhav*).

Atithi v sanskritu znamená osoba (host), který přijde kdykoli (*a-tithi*), bez ohlášení. Grihastovou povinností je starat se o hosty pěkným způsobem s vědomím Krišny.

☛ Manželka hospodáře je nazývána *Dharmapatní*. Očekává se od ní, že bude svému manželovi pomáhat pěkně sloužit rodině, příbuzným a hostům.

Jak prokazovat pohostinnost? Správné vědomí:

☛ Hoštění není otázkou formálnosti, ale našeho vědomí. Host musí cítit, že je vítáný.

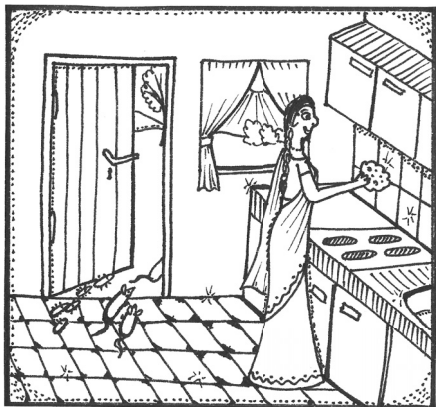
☛ Grihasta by měl zajistit, aby host neopouštěl jeho dům nespokojen.

Láska a vřelost jsou základními prvky pohostinnosti. Proces

sloužení by neměl být ritualistický ani mechanický. Šrímad-Bhágavatam (1.13.5-7) popisuje, jak král Judhištir a jeho rodina přijali Mahátmu Viduru v Hastinápuru po jeho velice dlouhé nepřítomnosti.

„Všichni k němu (Vidurovi) radostně přicházeli, jako kdyby se do jejich těl vracel život. Vzdávali si navzájem poklony a vítali se objetím. Kvůli úzkosti a dlouhému odloučení všichni z náklonnosti k němu plakali. Král Judhištir mu pak nabídl místo k sezení a řádné přijetí. Poté, co se Vidura dosyta najedl a dostatečně si odpočinul, byl pohodlně usazen. Král pak k němu začal hovořit a všichni přítomní poslouchali.“

Šríla Prabhupáda ve významu říká: „Král Judhištir dokonale věděl, jak přivítat hosta, a to i v případě, že se jednalo o členy vlastní rodiny. Viduru přijali všichni jeho příbuzní poklonami a objetím. Poté ho čekala koupel a vydatná hostina, a pak mu byl dopřán dostatečný odpočinek. Když si odpočinul, bylo mu nabídnuto pohodlné místo k sezení a král začal hovořit o všem, co se přihodilo v rodině i mimo ni. Tak vypadá správně

Sloužení starším a rodičům

☛ Pokud je služba *atithimu* s láskou a oddaností védskou zásadou, jak se grihasta snaží sloužit se stejným vědomím svým rodičům a starším v rodině? Se staršími a rodiči bychom měli mluvit velice sladce, slušně, zdvořile a uctivě, i když nejsou oddaní.

Pokora je hlavní zásadou ve vědomí Krišny a není prostor pro to, aby se grihasta cítil lepší, protože on je oddaný a členové jeho rodiny nejsou! Ve svém chování vůči starším bychom neměli být nevlídní, neomalení či arogantní. Zároveň bychom však neměli dělat kompromisy se zásadami vědomí Krišny. Buďte pevní ve svém vědomí Krišny, ale sladcí a uctiví k vašim rodičům a starším a pěkně jim služte.

☛ Jak vyjadřovat starším úctu? Dotýkání se nohou rodičů je důležitým aspektem védské kultury. Grihastové by díky této kultuře měli vzkvétat. Jako rostlina rozkvétá na určitém druhu půdy a potřebuje kyslík a světlo, stejně tak rostlinka oddanosti našeho vědomí Krišny potřebuje určitou kulturu a atmosféru. A co je to za kulturu? Je to vaišnavská kultura, ve které je prokazována úcta všem živým bytostem, co potom říci o vlastních rodičích a starších.

Jednání s ostatními živými bytostmi

V Panča Tantře se objevují následující verše:

*Ayam nijah paro vyakti gananam
laghucetasam*

*Udar caritanam tu vasudhaiv
kutumbakam*

Ten, kdo je úzkoprsý (*laghu cetasam*), myslí v pojmech tohle je moje a musím to použít pro sebe. Ale ten, kdo je otevřený (*udar caritanam*), považuje celý vesmír za rodinu, Krišnovu rodinu. V Bhagavad-gítě Pán říká: „Existence všech druhů života je umožněna jejich zrozením v této hmotné přírodě a já jsem otec dávající símě.“

☛ Grihasta by měl jako svou vlastní rodinu přijímat všechny živé bytosti, ne jen lidské bytosti v podobě hostů a jeho blízkých či drahých!

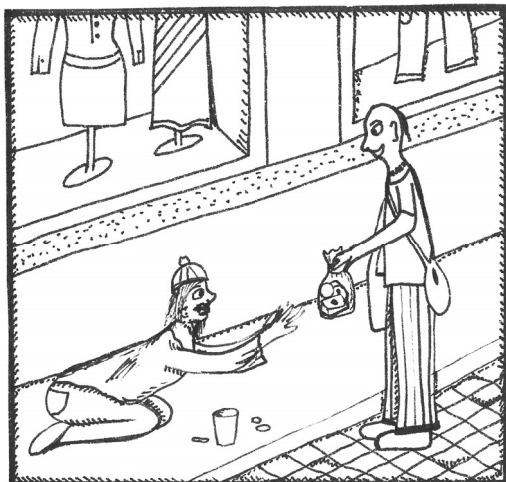
☛ Mohla by vyvstat otázka, co bychom měli dělat, když se v našich příbytcích potkáme s mazlíčky, jako jsou hlodavci, švábi, komáři a tak podobně. Musíme přijmout metody, které tyto živočichy udrží v povzdálí, především udržování vysokých standardů čistoty.

né uvítání milovaného přítele nebo i nepřítele. Podle indických mravních zásad se i nepříteli má v domě dostat takového přijetí, aby necítil žádné obavy. Každý má ze svého nepřítele vždy strach, ale to by nemělo platit tehdy, když ho nepřítel přijímá ve svém domě. Ke každému, kdo navštíví náš dům, se máme chovat jako k příbuznému; o to větší péče byla věnována Vidurovi, který byl skutečným příbuzným a příznivcem všech rodinných členů.“

☛ Hosty bychom měli přijímat s pocitem ryzí lásky a oddanosti, považující je za vtělení Nejvyššího Pána. Pán říká v Bhagavad-gítě: „Pokud mi někdo s láskou a oddaností nabídne lístek, květ, ovoce či vodu, přijmu to.“

☛ Takže Nejvyšší Pán přijímá službu nabídnutou s láskou a oddaností, proto hostu, jakožto představiteli Pána, musí být také slouženo se stejným vědomím. Durjódhana pozval Krišnu na hostinu, ale on nešel do jeho domu ani kvůli královským pokrmům. Pán šel raději navštívit dům Vidury, Svého oddaného, a užil si jednoduché jídlo, které Mu nabídl.

Rozdávání prasádam osobám, které nepřijaly vědomí Krišny

Jak by měl grihasta jednat s žebráky?

Prasádam je Krišnova milost a mělo by se rozdávat tak jen to je možné těm, kdo se nezapojili do vědomí Krišny. Lidé obecně mohou jíst tolik hmotných

pokrmů, ale jediné malé zrníčko maháprasádam je spojuje s Krišnou!

Takhle Šríla Prabhupáda na počátku dělal oddané. Oddaní, kteří uctívali prasádam, se vždy vraceli a byli očištěni. Jestliže si materialistická osoba vezme jen jedno zrnko prasádam, má zajištěno lidské zrození, protože je napojena na Krišnu.

Kdykoli je grihasta-oddaný na ulici a přistoupí k němu žebrák, který o něco žádá, nikdy by neměl odejít a nechat ho s prázdnými rukama.

Když někdo přistoupí k vaišnnavovi a požádá ho o něco, ať už je to cokoli, vaišnava mu dá Krišnu. Musíme mít v našem životě zásadu, že budeme vždy mít pěknou zásobu prasádam, třeba i v malých balíčcích, a dáme ho komukoli, kdo přijde s prosbou. Skutečně, když někdo žebrá, máme možnost dát mu Krišnu.

Když ke grihastovi přijde žebrák a on nemá prasádam, měl by dát nějaké peníze. Neměl by odejít, aniž by něco dal. I když ta osoba třeba nemá hlad, jen předstírá, ale jak to můžeme vědět? Věnujte mu

nějaké prasádam. Pokud prasádam nemáte, dejte mu pár korun. Člověk neví, co žebrák udělá s těmi penězi, ale pokud dostane prasádam, s jistotou víme, že se očistí. Kdybychom nedali žádné prasádam a žebráka poslali pryč, zatvrdí se tím naše srdce. Rozdávejte prasádam a modlete se, aby jeho příjemce obdržel Krišnovu milost. Toto je zásada, kterou by měli následovat všichni oddaní-grihastové. Posílí se tím naše vlastní vědomí Krišny a dovolí nám to být skutečnými zprostředkovateli Krišnovy milosti.

Když rozdáváme prasádam, neměli bychom se považovat za velkou osobnost či dobrodince, ale za žebrákova služebníka. To je vaišnava. Neměli bychom sloužit žebrákovi něčím, co zneužije. Místo toho bychom ho měli pokorně požádat, aby přijal prasádam. Pokud řekne: Nechci prasádam, chci něco jiného, měli bychom prostě pokračovat s naší činností. Dali jsme žebrákovi to, co potřebuje, ať už to chápe nebo ne.

Přeložila bhaktin Kristina

☛ Grihasta je přirozeně laskavý ke všem zvířatům, především ke krávě, která nám dává mléko a je proto lidem matkou. Grihasta, jehož ústředním bodem života je Krišna, evidentně pěstuje kulturu *vasudhaiv kutumbakam*. To skutečně byla kultura, před příchodem nejbližší - nukleární rodiny a kultury televize a videa!

Jednání se služebníky a podřízenými:

Je řečeno, že se svým služebníkem bychom měli jednat jako s vlastním synem, majíce v mysli zásadu otevřenosti. Služebník by ve vašem domě měl být stejně šťastný jako váš syn. Dávejte mu svou lásku, dárky, a on bude oplácet svou službou.

☛ Grihasta by měl zaujmout opatření, aby sloužil prasádam služebníkovi předtím, než ho půjde uctít sám. Jinak je možné, že by na služebníka nezbylo dostatek prasádam.

Grihasta by měl také vědět, kolik prasádam by se mělo uvařit, aby byl každý spokojený!

Jeden nikdy neví..

Své kouzlo mají i visky, kde potkáte za dlouhé dopoledne sotva „živáčka“. V podhorských, či pohraničních oblastech naší „malebné vlasti“ se nezřídka kdy stane, že jdete a jdete desítky metrů do odlehle chaloupky na stráni, aby jste zjistili, že „domáctí“ jsou všichni v práci a před chalupou se prohání a pak na vás cení své zuby jen velké „uslantané psisko“. Zase se otočíte a kráčíte dolů, cítíte se opět trochu o něco méně důležití.

Pravdou, ale zůstává, že i zde, a snad právě zde, žijí často velmi „pěkní“ lidé, čekající na milost Šríly Prabhupády.

Prodiráje se rozblácenou cestou v odlehle části Heřmanic, mířím k prastarým „roubenkám“ z konce 19. století, v naději, že tady netráví své vydobyté víkendy jen pražští chalupáři. „Tam ani nemusíš“, říká za zkušenosti Gadádhar. „A má asi pravdu.“ Myslím si, ale stejně tam jdu. Ne, že bych byl poctivější, ale ve stavení blíže ke vsi si vzali dvě knihy a dokonce mě pozvali do domu. Je to dobré znamení a tak tam mířím.

Skutečně, jak se po dlouhých metrech blížím k malé osadě, upozorují v zahrádce jednoho malého domku pána s paní. Po zhlédnutí několika prázdných chalup na ně volám. Hned jak mě uvidí, upozorní, měříce si mě svými pohledy a tak se rychle vpytvávám na běh života odlehle visky. Poté, co se shodneme, že nejsem „Jehovista“ se dáme do přátelského rozho-

voru o „leccems“ a samozřejmě také o knihách z „východu.“

Jsou vstřícní a že prý si tedy něco nechají. Pak ještě mluvíme a starší z novomanželů vysvětluje, jak se jeho bývalá žena zřekla materiálního života a věnuje se duchovnímu. On prý proto chová nedůvěru k „osvíceným lidem,“ ale není dogmatický. Trochu se vpytvávám a pak vysvětluji, že ne každý duchovní život je skutečně duchovní. Chápe a vypráví jak minulý vztah odumřel a jak má svou exmanželku vcelku rád. „Když ji potkám, tak ji dám aspoň pusu,“ říká. Pomyslím si, že je to velmi pěkné, i když pro oddané nestandardní jednání. Pak říkám nahlas, že je to fajn.

Oba novomanželé mluví velmi rozumně a bez předsudků. „Starčí dvěstěpadesát?“, ptá se paní na příspěvek za dvě knihy, tak jen souhlasím. „Možná zajdete ještě za bratrem.“ Říká on a loučíme se. Jdu tedy ještě znovu do chalupy s nepořádkem na dvorku, kde nebyl před pár minutami nikdo doma. Zdá, že je zde všechno možné i možné. Překračuji různé předměty a klepu na dveře stavení. Nic se neděje, tak jdu zase zpět a zkusím ještě dva domy. Nikde nikdo. Bohužel, to bylo vše.

Cestou zpět však narazím na zajímavého pána. Vykračuje si a za ním dvě kozy, které sežerou na co přijdou. „Dobrý den.“ „Dobrý den.“ Odpoví a prohlíží

se zájmem dřevěnou závoru pod strání. „Na obchůzce?“ Ptám se a on vysvětluje, že zde sbírá vodu a hodnotí nějaké chemické vzorce. „Aha, vy jste chemik?“ „Ne, hasič. Tohle mě baví a něco z toho i je.“ „A co kozy? Jak se jmenují?“ „Bára a Líza. Jsou lepší než psi, ale všechno sežerou.“

„Čtete trochu?“ „Jo, docela jo.“ Dáme se do řeči a probíráme různá témata. Jaké milé překvapení však je, když začnu chápat, že tento hasič „mě strčí úplně do kapsy“ svoji sečtělostí, ale je velmi skromný, a tak mluvíme o antické filozofii, o kvantové fyzice a také samozřejmě o védách. Žije sám, stará se o chátřání svého domku po rodičích a nejráději má kamaráda z Prahy, doktora filozofie, se kterým někdy probírají život „do čtyř do rána.“ Přijede-li samozřejmě na víkend. Hasič nepije, snad jen malou sklínku s „doktorem“, nekouří, hledá smysl naší existence a je svobodným mládcem.

„Trochu mě zajímá chemie a metafyzika. Moc si ale nepovídám. Nedavno jsem vysvětloval chlapům v práci pohled na hmotu z hlediska atomu. Vysvětlil jsem jim, co vlastně hmoty je a jak funguje svět. Co jsou atomy, které se mísí a tvoří určitá pole, do kterých vstupujeme a co je energie. Jak je

vše relativní a dočasné. Nikdo nic nechápal.“ Říká, jakoby citoval určité pasáže Bhagavad-gíty.

Přijdeme k chalupě, kde jsem již dvakrát zvonil. Usmívám se, protože vidím, že tento pán je připraven docela určitě přijmout milost Šríly Prabhupády. Mluvíme o našich knihách a zjišťujeme, že má doma skutečně již 10 let naši Bhagavad-gítu, Zlatého Avatára a Nauku o seberealizaci.

Kozy začnou žrát foliový pytel na odpadky a já mezi tím ukazuji velký set na fotografii. On je nadšený. „To je prima. To budu mít co číst.“ Pak přijde ovšem na to, že nemá hotovost. Měl vydaje

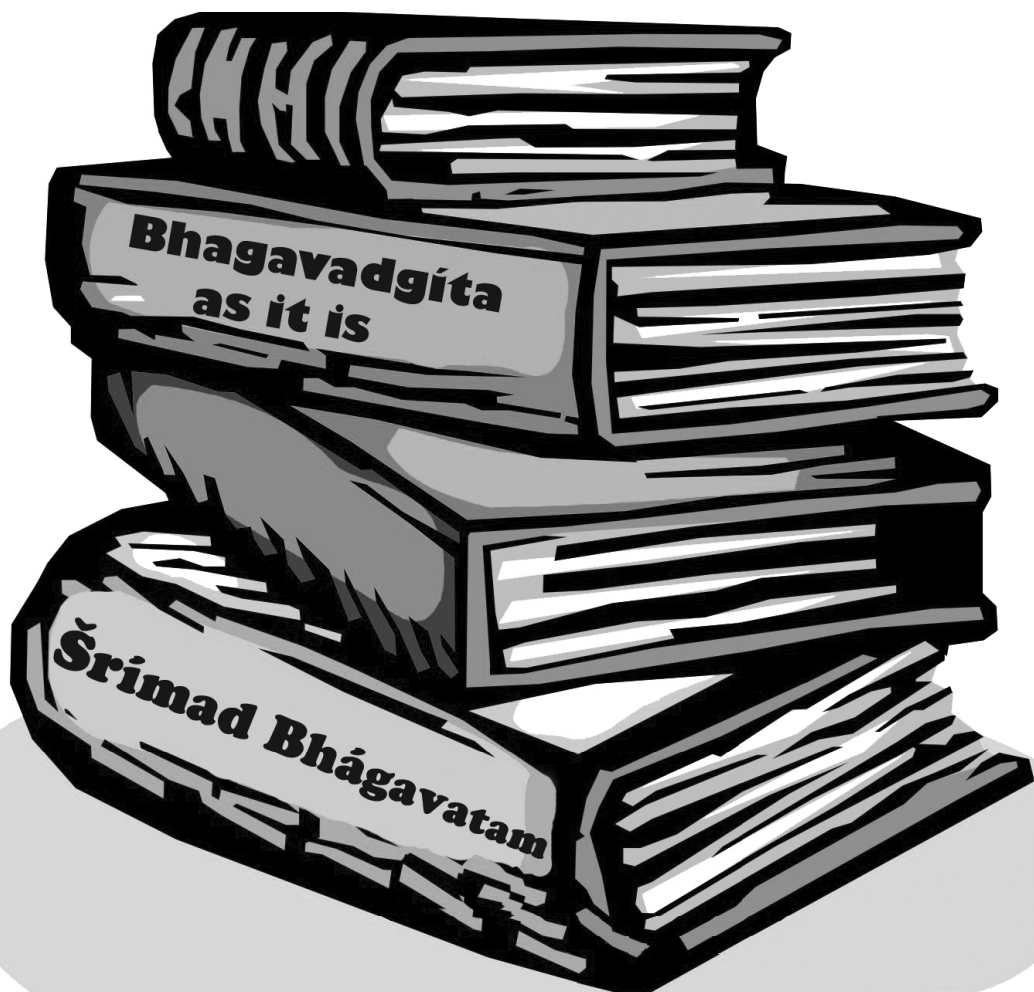
a platil nějaký materiál na domek. Nenechá se odradit a ujišťuje mě: „Něco určitě najdu.“ Vejde do domku a po pár minutách skutečně přichází šťastně s pěti stovkami. Dále probíráme „kdeco“ a opravdu si rozumíme. Je rád, že může s někým konečně zase otevřeně hovořit o věcech, které mají význam. Pak si vyměníme kontakty a já mu nechávám alespoň 1. a 2. zpěv Šrímad Bháavatamu.

„Tak teda napište, snad mě nechají odepsat. Mám možnost v práci, ale sledují nás, internet můžeme používat jen pracovní, ale nějak se zařídím. „Jedeš.“ Kozy začali žrát zbylé staré rohlíky i s papírovým pytlem. „Nechá-

pu, jak to vysledují, vždycky na to přijdou.“ Zní to dvosmyslně a legračně. Pak mu vyprávím ještě o naší farmě. Zajímá ho i to a potom už se srdečně rozloučíme. Říkám mladšímu bratrovi pána z hořejšího domku Hare Krišna a „nashle“ a on znovu se koncentrující na své denní činnosti nevině odchází do svého starého stavení po rodičích s dalšími knihami Šríly Prabhupády.

„Aha, tak toto je moc Bhagavad-gíty“, říkám si a „jdu lovit další nektar.“

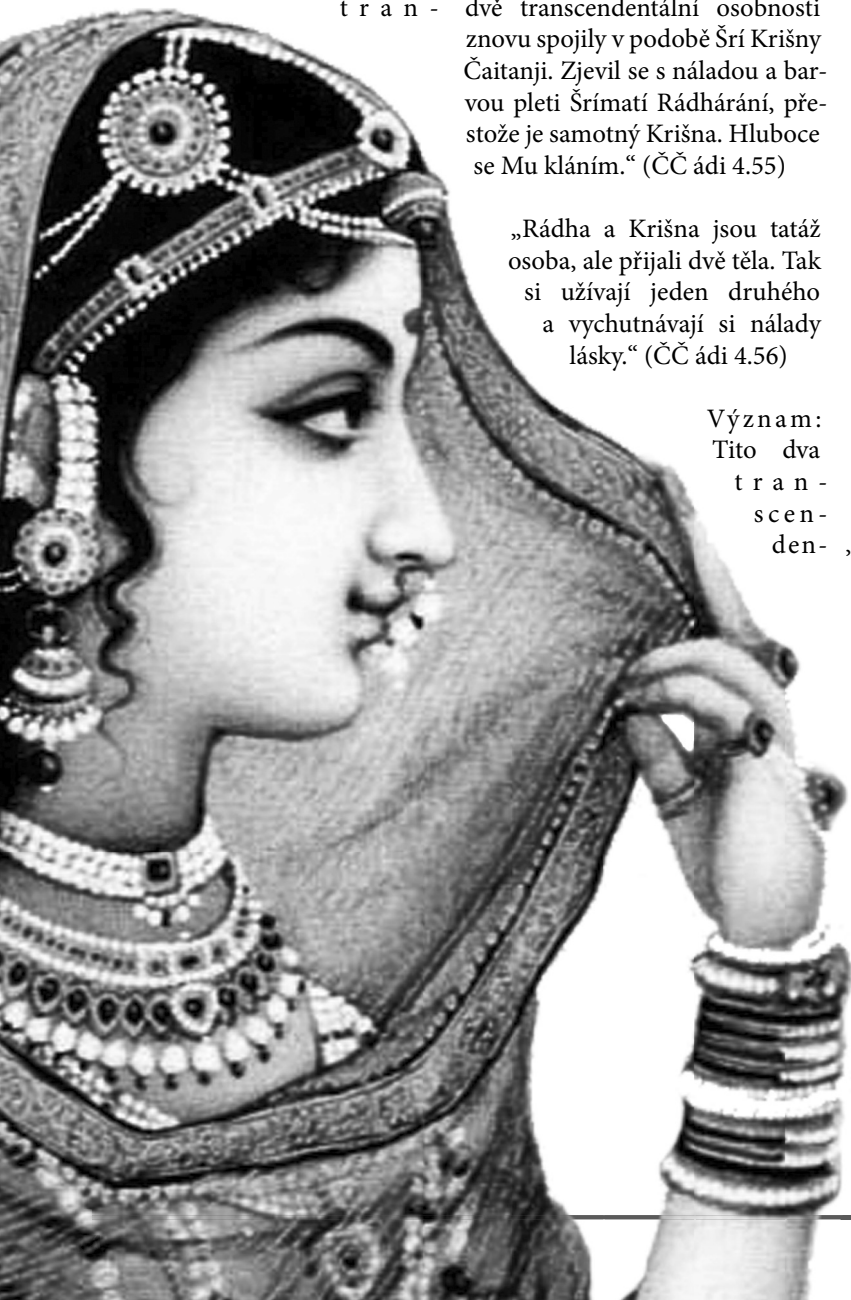
Sankírtan jagja kí džaj!
Šríla Prabhupáda kí džaj!

Śrī Rádha K

Śrī Rádha Tattva
Kdo je Śrīmatí Rádharáni

„Láskyplné zábavy Śrī Rádhy
a Krišny jsou
t r a n -

scendentálními projevy Pánovy vnitřní energie blaženosti. I když jsou Rádha a Krišna ve své totožnosti jedna a ta samá osoba, navždy se rozdělili. Nyní se tyto dvě transcendentální osobnosti znovu spojily v podobě Śrī Krišny Čaitanji. Zjevil se s náladou a barvou pleti Śrīmatí Rádharáni, přestože je samotný Krišna. Hluboce se Mu kláním.“ (ČČ ádi 4.55)

„Rádha a Krišna jsou tatáž osoba, ale přijali dvě těla. Tak si užívají jeden druhého a vychutnávají si nálady lásky.“ (ČČ ádi 4.56)

V ý z n a m :
Tito dva
t r a n -
s c e n -
d e n -

talisté, Rádha a Krišna, jsou pro materialisty hádankou. Výše zmíněný popis Rádhy a Krišny z deníku Śrīly Svarúpy Dámodara je zhuštěným vysvětlením, ale k pochopení tajemství těchto dvou osobností je třeba hlubokého duchovního porozumění. Jeden si užívá jako dva. Śrī Krišna je energetický zdroj a Śrīmatí Rádharáni je vnitřní energie. Podle vědantské filosofie není mezi energetickým zdrojem a jeho energií rozdíl; jsou totožné. Nelze mezi nimi dělat rozdíly, stejně jako nelze oddělit oheň a teplo.

Rádharáni je ve skutečnosti vnitřní energií Śrī Krišny a věčně stupňuje Jeho blaženost. Tomu impersonalisté bez pomoci oddaného *mahá-bhágavaty* nikdy neporozumějí. Již samotné slovo „Rádha“ vyjadřuje, že Śrīmatí Rádharáni je věčně nejvyšší vládkyní potěšení Śrī Krišny, a jako taková je prostředníkem v předávání služby živých bytostí Śrī Krišnovi. Proto oddaní z Vrindávanu vyhledávají milost Śrīmatí Rádharáni, aby mohli být uznáni jako láskyplní služebníci Śrī Krišny. (význam, 1. a 3. odstavec)

„Śrīmatí Rádhiká je proměnou Krišnovy lásky, Je vnitřní energií zvanou *hládiní*.“
(ČČ ádi 4.59)

Velikost lásky Śrīmatí
Rádharáni ke Křšnovi

„Podstatou energie *hládiní* je láska k Bohu, podstatou

Kaitháunnuríta

lásky k Bohu je cit (*bháva*) a nejvyšším stupně rozvoje citu je *mahábháva*.“ (ČČ ádi 4. 68)

Význam: Výsledkem působení *hládiní-šakti* je láska k Bohu, a ta je dvou druhů: čistá láska k Bohu a znečištěná láska k Bohu. Živá bytost se stane čistým milovníkem Boha pouze tehdy, když je obdařena *hládiní-šakti* vycházející z Křišny, aby mohla Křišnu přitahovat. Je-li však stejná *hládiní-šakti* znečištěna vnější, hmotnou energií a vychází-li z živé bytosti, Křišnu nezaujme, nýbrž živou bytost bude přitahovat kouzlo hmotné energie. Tehdy se živá bytost zblázní, ale ne láskou k Bohu, nýbrž honbou za hmotným smyslovým požitkem, a tak jí kvůli styku s kvalitami přírody uchvátí jejich vzájemné působení, vytvářející pocity úzkosti a neštěstí.

„Šrí Rádhá Thákurání je ztělesněním *mahábhávy*. Je pokladnicí všech dobrých vlastností a korunním klenotem mezi všemi půvabnými společnicemi Pána Křišny. (ČČ ádi 4.69)

Význam: Ryzí činnosti *hládiní-šakti* se projevují při jednání vradžských dívek a Šrímatí Rádhárání, která je v této transcendentální skupině nejřednější. Podstatou *hládiní-šakti* je láska k Bohu, podstatou lásky k Bohu je *bháva* neboli transcendentální cit, a vyvrcholení této *bhávy* se nazývá *mahábháva*. Zosobněním

těchto tří aspektů transcendentálního vědomí je Šrímatí Rádhárání, a díky tomu je nejvyšším principem lásky k Bohu a tím, koho Šrí Křišna nejvíce miluje.

„Její mysl, smysly a tělo jsou prodchnuté láskou ke Křišnovi. Je Křišnovou vlastní energií a pomáhá Mu v Jeho zábovách.“ (ČČ ádi 4.71)

Význam: Šrímatí Rádhárání je zcela duchovní, stejně jako Křišna. Nikdo by Ji neměl považovat za hmotnou. V žádném případě není jako podmíněné duše s jemnohmotnými a hrubohmotnými těly, jež pokrývají smysly. Je zcela duchovní povahy a Její tělo a mysl také. Protože je Její tělo duchovní, Její smysly jsou také duchovní, a tak Její smysly, mysl

Śrī Rādhā Līlāmṛita

Jak Śrīmatī Rādhārānī poprvé otevřela oči

Den poté co se Rādhārānī narodila, přišla Purnámāsī Dēvī do domu Krále Vṛiṣabhānu na pozvání matky Kīrtidy. Hned jak spatřila maličkou dívčenko pocítila velkou vlnu transcendentální extáze a řekla: „Ten, kdo se právě zjevil ve vašem domě není nikdo jiný než Rāsešvarī!“ Pak poradila Kīrtidě a Vṛiṣabhānuovi: „Pěkně se starejte o tuto dívku, která je zdrojem Lakṣmī Devī. Ona je Īšvarī, vládce Bhúloky a Goloky. Je vždy uctívána všemi pasáčkami z Vradži. Velké osobnosti jako Brahmá, Šiva, Indra, Marut a Varuna se neustále modlí u Jejích lotosových nohou. Stejně jako se Hari zjevuje na této planetě Zemi ze své sladké vůle, se tato dívka, jeho věčná družka, zjevila ve vašem domě. Jen zhlédnutím, dotykem či uctíváním této dívky vyplníte všechny vaše touhy. Zjevila se zde, aby vyjevila některé ze svých důvěrných zábav. Musíte se o Ní starat velice pěkně.“

Po nějaké době se Vṛiṣabhānu a Kīrtida podívali na holčičku více zblízka a zjistili, že nic nevidí. Její oči byly stále zavřené. Všichni naříkali, že je taková překrásná dívčenko slepá. Přesto každý přicházel, aby se podíval na Její neobvyklou krásu.

Přišli také Nanda Mahārādža a matka Jašóda spolu se svým synem Kṛṣṇou. Uctivě a láskyplně se přivítali a Kīrtida je vzala dovnitř do paláce. Pán Kṛṣṇa pochopil, že jeho věčná společnice Śrī Rādhā se zjevila v domě Kīrtidy. Rādhārānī v podobě

a tělo plně září láskou ke Kṛṣṇovi. Jako ztělesnění *hlādini-śakti* (časť Pánovy vnitřní energie skýtající blaženost) je pro Śrī Kṛṣṇu jedním zdrojem požitku.

Śrī Kṛṣṇa si neužívá ničeho, co se od Něho vnitřně liší. Rādhā a Śrī Kṛṣṇa jsou proto totožní. Část *sandhinī* vnitřní energie Śrī Kṛṣṇy projevila nejpřitažlivější podobu Śrī Kṛṣṇy, a stejná vnitřní energie v podobě *hlādini* projevila Śrīmatī Rādhārānī, která přitahuje i toho, kdo je sám nej-

přitažlivější. V transcendentálních zábavách Śrī Kṛṣṇy se Śrīmatī Rādhārānī nikdo nevyrovná.

„Rādhā přináší Góvindovi potěšení a okouzluje Ho. Znamená pro Něj vše a mezi Jeho společníky je korunným klenotem.“ (ČČ ádi 4.82)

(doporučujeme dočíst až po verš 4.100 ádi-líly Čaitanja-čariámṛity)

malinké holčičky ležela na posteli. Během toho, co Jašóda s Kírtidou mluvily o čerstvě narozeném dítěti a jeho nešťastné slepotě, Šrí Krišna slezl matce Jašódě z klína. Vlezl do pokoje, ve kterém spala Rádhárání a vylezl k ní na postýlku. Pak se dotkl Jejích očí, ona je okamžitě otevřela a měla daršan svého milovaného Krišny.

Když si Kírtida s Jašódou všimly, že Rádhá otevřela oči, zažívaly nezměrné štěstí a hned se běžely o radostnou novinu podělit se všemi ostatními. Radost všech neznala mezí.

Existuje ještě jeden příběh o tom, jak Rádhá poprvé otevřela oči:

Matka Jašóda přišla do domu Kírtidy nesouce v náručí svého Krišnu. Hned jak Jašóda uviděla malou holčičku, položila Krišnu na zem a vzala si do náruče Ji. Když to Krišna viděl, rozzlobil se a začal plakat. Jašóda si tedy Oba položila na klín. Dětem je přirozené, že kdykoliv se dosta-

nou do blízkosti, snaží se navzájem se dotknout. Když se Rádhá s Krišnou dostali k sobě tak blízko na klíně matky Jašódy, Krišna se natáhl, aby se dotkl Rádhárání. Když se to Krišnovi podařilo a dotkl se Rádhý, Rádhárání poznala, že je před Ní její milovaný Krišna a okamžitě otevřela oči. První co viděla, byl její Krišna.

Důvod proč se Rádhárání zjevila slepá je tento:

Krišna se na Góloce připravoval, že sestoupí na planetu Zemi,

aby zde vykonával svou bhauma (pozemskou) lílu. Řekl Rádhárání, že také musí sestoupit a zjevit se v Jeho zábavách. Ale Rádhice se moc nechtělo, protože by musela vidět tolik jiných lidí, zatímco to jediné co Ona chce vidět, je Její milovaný Šrí Krišna. Krišna Ji tedy ujistil, že Ho na Zemi bude moci vidět neustále. Rádhárání to tedy přijala, ale s podmínkou, že to první co uvidí po svém zjevení, bude jen On. Proto se zjevila jako slepá a nabyla zraku pouze v přítomnosti svého Milovaného Šjamasunday.

DÉMONI MEZI NÁMI

V celém stvoření existují dva druhy živých bytostí: zbožné a démonské. Démon však nemusí být obrovské desetihlavé monstrum s tisíci pažemi, ani malý rudý ďábel s vidlemi. Démoni, kteří žijí mezi námi ve skutečnosti vypadají úplně obyčejně. Tento článek od Jayadvaity dáse (nyní Maharádže), byl poprvé otištěn v časopise Back to Godhead roku 1977.

Démoni existují. Jsou jich milióny. A žijí mezi námi, ať jdeme kamkoliv, většinou nepoznání. Kdo jsou? Jak vypadají? Jak projevují svou moc a jak můžeme být v bezpečí před jejich vlivem? To jsou otázky, jimiž se budeme zabývat v tomto článku.

Odpovědi nebudou vymyšlenými konstrukcemi, produkty fantazírování a filozofických spekulací, jež byly vykouzleny myslí. Nebudeme ani plýtvat svůj čas vyprávěním pohádek o strašidlech a o přízracích řinčících řetězy. Analýza, kterou nyní budete číst, bude vědeckou prezentací založenou na slovech Pána Šrí Krišny, Nejvyšší Osobnosti Božství, vyslovených před tisíci lety a zaznamenaných v sanskritském jazyku v knize známé jako Bhagavad-gíta.

Možná tento rozbor shledáte poučným, nebo ho, samozřejmě, v závislosti na vašich sympatiích, budete třeba pokládat za urážlivý. Můžete ho přijmout či odmítnout. Naší jedinou prosbou je, abyste otevřeli brány své mysli a dovolili těmto dávnověkým myšlenkám vstoupit do vašich hloubavých úvah.

Božské a démonské bytosti

Ve stvoření vždy existují dva druhy živých bytostí – zbožné a démonské. Stejně, jako má každý stát dva druhy občanů – ty, kteří dodržují zákony a ty, kteří nikoliv – vesmírný stát je plný dvou druhů živých bytostí: těch, jež se řídí jeho přirozenými zákony a

těch, které se jim snaží vzdorovat. První z nich jsou nazývány zbožnými, druhé démonskými.

Jinými slovy, démon nemusí být obrovské desetihlavé monstrum s tisíci pažemi, ani malý rudý ďábel s vidlemi. Dobrá, samozřejmě, že mohou existovat démoni s groteskními rysy a nadpřirozenými schopnostmi, ale démoni žijící mezi námi vypadají úplně obyčejně. Démon může být třeba váš pošťák. Nebo prodavač ve vašem místním koloniálu, váš

poslanec, či kdokoli jiný, koho znáte. A když na to přijde, stejně tak i vy.

Jak tedy můžeme zjistit, zda je osoba zbožná, či démonská? Tím, že si všímáme jejich vlastností. Bhagavad-gíta jasně vysvětluje, které vlastnosti jsou zbožné a které démonské. Dobré vlastnosti zahrnují pravdivost, nebojácnost, dobročinnost, sebeovládání, úspornost a jednoduchost. Patří sem také nenávil, čistota, vlídnost, skromnost a pevné odhodlání. To vše jsou duchovní vlastnosti, které může ocenit každý. Další dobré vlastnosti představují soucit, pokoj, odříkání, ráznost, odpouštění a statečnost. Dobrá osoba by měla být také osvobozena od hněvu, chamtivosti, závisti a touhy po slávě či počtách.

Démonské vlastnosti jsou jejich pravým opakem. Arogance, pýcha, hněv, domýšlivost, příkrost, nevědomost – tyto vlastnosti naznačují, že jde o démonskou osobu. Takové osoby mají odpor k náboženským principům a vůči rozvíjení duchovního poznání. Jsou chtiví a myslí si, že jediným cílem života je uspokojování smyslů. Jsou nečistí, nečestní, závistiví a pomlouvační. Takové jsou vlastnosti, které degradují demony.

Zabijáci duše

Šrí Íśópánišad povahu démonů a jejich osud dále objasňuje takto:

*asurya nama te loka
andhena tamasavrtah
tams te pretyabhigacchanti
ye ke catma-hano janah*

„Zabiják duše, ať je to kdokoli, musí vstoupit na planety známé jako světy bezvěrců, plné temnoty a nevědomosti.“ (Šrí Íśópánišad 3).

Tento verš popisuje demony jako átmá-hana, zabijáky duše. Jak to? Podle Bhagavad-gíty je duše věčná a nemůže být nikdy zabita. I když dočasné tělo umírá, duše existuje dále (na hanyate hanyamane sarire). Jak tedy někdo může být „zabijákem duše“? Odpověď je rovněž v Bhagavad-gítě: když se věčná duše ztotožňuje s dočasným tělem, začne podléhat opakovanému zrození a smrti. Proto, když nerozvíjí duchovní porozumění a nesnaží se

osvobodit věčnou duši – sebe sama – z koloběhu opakovaného zrození a smrti, stává se jejím zabijákem. Zabíjí sama sebe tím, že odmítá přijmout duchovní pokyny o duši a o tom, jak může být vysvobozena z hmotného otroctví.

Dosažení vysvobození z opakovaného rození a smrti není obtížné, člověk však musí přijmout vedení od pravého, seberealizovaného duchovního učitele, který porozuměl Absolutní Pravdě. Tato Pravda

Očista své existence, rozvíjení duchovního poznání, nechuť k hanění druhých a studium zjevených posvátných písem jsou také dobré vlastnosti.

Podle Bhagavad-gíty jsou toto nejlepší lidské vlastnosti. Každý, kdo je ozdoben i jen několika z nich, může být velmi dobře považován za svatého či zbožného, proto jsou tyto vlastnosti nazývány božskými.

je sdělována Samotnou Nejvyšší Osobností Božství v Bhagavad-gítě a dalších vyjevených védských písmech, a pravý duchovní mistr tuto pravdu prezentuje bez sebemenší změny či interpretace. Jakékoli odchýlení od přesného významu písem takzvané duchovní mistry diskvalifikuje. Jestliže se člověk učí vědu o duchovním poznání z védských písem s pomocí pravého duchovního učitele, jenž si je vědom Krišny, může se přestat ztotožňovat se svým hmotným tělem a udělat rychlý pokrok na cestě k seberealizaci.

Ztotožňování sebe sama (duše) s tělem je v současné civilizaci obrovskou chybou a představuje tu nejhrubší nevědomost – nevědomost ohledně skutečné totožnosti jedince jakožto duchovní bytosti. Původní příčinou této nevědomosti je démonská mentalita – neboli, jinými slovy, odpírání přijmout principy duchovního vědomí, jež se nacházejí ve vyjevených védských písmech. Tato posvátná písma vysvětlují, že duchovní duše dostává dar lidského těla až poté, co ve vývojovém cyklu prošla 8,400.000 životními druhy. V nižších formách života je naše vědomí nevyvinuté, a nejsme proto schopni dotazovat se na duchovní realizaci. V lidské podobě však máme dostatečnou inteligenci, abychom pochopili svou duchovní identitu a je to naší prvořadou zodpovědností. Ale ten, kdo tuto zodpovědnost neoblomně odmítá přijmout, musí být označen za zabijáka duše a démona.

Slepí vůdci

Naše soudobá materialistická civilizace je plná takzvaných vůdců postrádajících duchovní poznání a odmítajících přijmout vedení pravých duchovních autorit. Takoví vůdci jsou slepí v tom nejpravějším smyslu slova, a proto jak oni, tak jejich slepí následovníci

mrhají svým časem v beznadějném, nesmyslném úsilí být šťastný prostřednictvím uspokojování smyslů dočasného hmotného těla. Svým odporem vůči Božím zákonům pro duchovní život v harmonii se zákony přírody podporují takoví vůdci všechny druhy hříšných činností, jako je hazard, intoxikace, jedení masa a nedovolený sex. Výsledkem je, že vytvářejí pekelnou civilizaci a ve svých příštích životech budou jak oni, tak jejich následovníci uvrženi na pekelné planety. Takoví vůdci by rozhodně měli být známi jako démoni. Bhagavad-gíta dále vysvětluje:

*pravrttim ca nivrttim ca
jana na vidur asurah
na saucam napi cacaro
na satyam tesu vidyate*

„Démoni nevědí, jak mají jednat a jak ne. Neznají ani čistotu, ani správné chování a ani pravdy v nich není.“ (Bhagavad-gíta 16.7)

Protože démoni nevědí, co mají dělat a co ne, jsou zapojeni v nečistých záležitostech. Kupříkladu nejvyšší zvolený státní činitel v nejlivnější zemi světa byl v nedávné době zapleten v nejrůznějších špinavých obchodech, aby zvýšil své vlastní bohatství a moc. A dokonce i poté, co jeho nečisté podvody vyšly najevo, odmítl přiznat pravdu. Jak jasně uvádí Bhagavad-gíta, toto jsou klasické příznaky démonské osobnosti. Dokud budou takovíto démoni zrádně obsazovat odpovědná vládní místa, lidé obecně nebudou žít v pokoji, prosperitě či štěstí.

Čistota a pravdivost jsou základními principy správného chování. Dokud jedinec není čistý a pravdivý, jak může být kvalifikován pro pozici politického, náboženského či intelektuálního vůdce? A tato čistota musí být větší než jen co se týče pokožky. Každý, kdo se pravidelně myje mýdlem a

vodou, může být považován za čistého na povrchu, ale člověk musí být také čistý uvnitř. Jinými slovy, jeho srdce musí být osvobozeno od nečistot chuti, chamtivosti, závidi, falešné pýchy, hněvu, a tak dále. Vlivem těchto hmotných kontaminací si jedinec myslí, že toto tělo je jeho pravé já a že ho opravdu uspokojí dočasné hmotné vlastnictví a záležitosti tělesného pohodlí. Tato duchovní slepota ho diskvalifikuje pro vedení jakéhokoli druhu.

Pro očistění srdce od všech mylných pojetí doporučují vědecké autority zpívání svatých jmen Nejvyšší Osobnosti Božství, zvláště tak, jak se nacházejí v mahá-mantře: Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare, Hare Ráma, Hare Ráma, Ráma Ráma, Hare Hare. Člověk by také měl žít v souladu s pokyny Pána Krišny v Bhagavad-gítě. Krišna, Nejvyšší Osobnost Božství, je Absolutní Pravdou, a proto je ten, kdo následuje Jeho instrukce, pravdivý v tom nejhlubším smyslu. Takto, tím že se vyhýbá čtyřem velkým hříchům (jedení masa, nedovolenému sexu, intoxikaci a hazardu), zpívá jména Boha a řídí se pokyny uvedenými v Bhagavad-gítě, může vůdce, jenž si je vědomý Boha, plnit svou zodpovědnost vůči množství obyčejných lidí, kteří mu byli svěřeni pod jeho ochranu.

Skutečnou povinností vládního činitele je vládnout takovým způsobem, aby každý měl jak patřičné zaměstnání, tak možnost dělat duchovní pokrok. Vláda musí pěstovat vědomí Boha tak důrazně, jak jen to jde, aniž by upřednostňovala jednu náboženskou sektu před druhou. To povede ke

šťastnému a spokojenému obyvatelstvu osvobozenému od pokleslých činností – jedení masa, nedovoleného sexu, intoxikace a hazardu.

Jelikož však naneštěstí démonští vůdci odmítají principy vědomí Boha vyjevené v posvátných písmech, musí svět nést břemeno zkažených vlád, v nichž populaci vykořisťují sobečtí politici.

Bezbožní vědci

Démoni se vzpírají vědomí Boha ve všech ohledech – až do té míry, že si vymýšlejí své vlastní ateistické filozofie. Bhagavad-gíta vysvětluje:

*asatyam apratistham te
jagad ahur anisvaram
aparaspara-sambhutam
kim anyat kama-haitukam*

„Démoni říkají, že tento svět je neskutečný, že nemá žádný základ, že zde není žádný vládnoucí Bůh. Říkají, že vznikl z pohlavní touhy a nemá žádnou jinou příčinu než chtíč.“ (BG 16.8)

Tento hmotný svět je se všemi svými složitými detaily sám o sobě důkazem o existenci Boha. Od impozantního uspořádání hvězd a planet až po komplikované fungování atomu jsou věci v tomto materiálním světě tak dokonale naplánovány, že by bez řízení vyšší inteligencí vůbec nemohly existovat. Démoni však nejsou ochotni tuto nadřazenou inteligenci připustit, a aby tuto

zjevnou pravdu popřeli, vyčarovávají si nejrůznější filozofické teorie.

Hlavními provinilci jsou v tomto ohledu materialističtí vědci, kteří zneužívají svou Bohem danou inteligenci k tomu, aby se přeli, že žádný Bůh řídící vesmírný projev neexistuje. Mají o vzniku vesmíru mnoho teorií – všechny fantastické, hloupé a nepravděpodobné. Podle jedné takové teorie všechno začalo v koncentrované mase plynů. Podle jiné vše spustily atomické interakce. Další teorie předpokládají, že planety se zformovaly sražením obrovských oblaků kosmického prachu. Ale odkud se vzaly plyny, atomy, nebo kosmický prach? Démoni na to nedokáží odpovědět. A není divu. Jak přiznává Encyklopedie Britannica, „Je třeba zdůraznit, že se zatím žádná teorie o původu sluneční soustavy nedočkala všeobecného přijetí. Všechny obsahují vysoce nepravděpodobné předpoklady. Potíže jsou však s nalezením teorie s jakýmkoli stupněm spolehlivosti.“ Pomocí takto „vysoce nepravděpodobných“ teorií se démoni snaží popřít Boha jakožto zdroj vesmíru a Toho, kdo jej ovládá.

Bhagavad-gíta zdůrazňuje, že Nejvyšší Osobnost Božství, Krišna, nejen dává vzniknout hmotným elementům, ale také řídí hmotnou přírodu ve všech fázích tvoření, udržování a rozkladu. Avšak přes

svou bystrou, zvědavou mysl nejsou tuto skutečnost materialističtí vědci schopni pochopit, neboť jejich takzvanou inteligenci ukradla iluze. Jak Krišna říká v Bhagavad-gítě, „Hloupí démoni, kteří jsou nejnižší z lidí, se Mi neodevzdávají, neboť jejich inteligenci uloupila Má iluzorní energie.“ (BG 7.15)

Zatímco se démonským vědcům nedaří vymyslet nějakou přijatelnou teorii, aby zpochybnili Nejvyšší Osobnost Božství jako zdroj vesmíru, vedou také (aby své urážky ještě zvýšili) bezbožnou propagandu o vzniku života. Démoni se zříkají logiky a zdravého rozumu, a prohlašují, že řád vzniká ze zmatku a že se život samovolně objevil z hmoty. Například podle jednoho scénáře vzniku života se Země před miliardami let po spirále vzdálila od Slunce. Během mnoha miliard let postupně chladla a působily na sebe různé prvky, čímž se vytvořila zemská atmosféra a oceány. Některé z těchto prvků náhodou utvořily „prvotní chemickou polévku“ z aminokyselin. Poté, opět náhodou, tuto polévku různé druhy záření stimulovaly, aby dala vzniknout organickým chemikáliím, jako jsou proteiny. Následkem dalších náhod, příliš komplikovaných na to, aby zde byly vysvětleny, se tyto proteiny (s malou pomocí několika náhodných blesků či jiné neznámé příčiny) nakonec přeměnily na živý organismus.

Toto je pokládáno za nejpokročilejší, sofistickou teorii – jejíž vznik umožnil nejnovější pokrok ve vědeckém bádání – ale ve skutečnosti je to tatáž démonská filozofie, jež byla popsána v Bhagavad-gítě před pěti tisíci lety: aparaspara-sambhutam kim anyat kama-haitukam, „Démoni říkají, že tento svět je neskutečný a že nemá žádný základ, že zde není žádný vládnoucí Bůh. Říkají, že vznikl z pohlavní touhy a nemá žádnou jinou příčinu než chtíč“ (BG 16.8). Ačkoli jsou hloupí démoni občas oslavováni jako velcí vědci a filozofové, nerozumějí správně fungování hmotného světa, neboť neznají rozdíl mezi hmotou a duchem. Snaží se vše vysvětlovat v rámci hmoty, a proto jsou těmi nejnestydatějšími materialisty.

I obyčejný člověk ale dovede, použije-li zdravý rozum, pochopit rozdíl mezi hmotou a duchem. Potřebuje například pouze zvážit rozdíl mezi živým

a mrtvým tělem. Jednou náš duchovní učitel, Jeho Božská Milost A.C. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda, vystoupil na setkání se studenty a učitelským sborem Technologického institutu v Massachusetts. Začal prohlášením: „Toto je velká univerzita a máte zde mnoho různých kateder pro studium a výzkum – strojnictví, chemie, a tak dále. Ale znáte rozdíl mezi živým tělem a mrtvým tělem?“ Žádná odpověď. To bylo něco, co jejich technologiím uniklo. Měli jen ty nejmhlavější názory: v mrtvém těle netluče srdce, mrtvé tělo přestalo dýchat, a tak dále. Ohromné budovy, tisíce studentů, milióny dolarů – ale žádný zdravý rozum.

Rozdíl mezi živým a mrtvým tělem, jak Šríla Prabhupáda vysvětlil, spočívá v tom, že živé tělo má vědomí. Když se narodí mrtvé dítě, co chybí? Všechny orgány jsou nepoškozené. Všechny nezbytné organické chemikálie jsou přítomné v hojné míře. Žádná zranění, či poškození. Buňky ještě nezačaly chátrat. Proč tedy nemůže být mrtvé dítě oživeno? Odpovědí je, že vědomí není produktem hmoty a je proto mimo dosah hmotné vědy.

Tomuto vědomí, jež je základním, nehmotným elementem uvnitř těla, démon nikdy nemůže porozumět. Lékař může uměle přimět tlouci srdce nebo plíce pumpovat vzduch, ale vědomí uměle vytvořit nemůže. Neexistuje způsob, jak vpravit vědomí do těla, které zemřelo. Vědomí je duchovní a nikdo ho zde nikdy nedokáže vytvořit jakoukoli kombinací hmotných prvků.

Démoni se samozřejmě mohou chvástat, že jsou „již krůček“ od stvoření života, ale to jsou jen prázdná slova, jako když zkrachovalec slibuje, že zaplatí obrovskou sumu peněz pomocí šeku, který má datum proplacení v budoucnosti. Řekněme, že někdo prohlašuje: „Teď zrovna nemám peníze, ale za pár dnů budu bohatý, tak mě nechte zaplatit šekem, který bude proplatitelný v budoucnu.“ Přistoupí na to inteligentní člověk? Samozřejmě, že ne. Nejprve sežeň peníze, pak se vrať a kup si, co chceš. Proč bychom tedy podobně měli věřit takzvaným vědcům, kteří se chlubí, že dovedou stvořit život? Zatím nebyli schopni vytvořit ani mravence či malinkou bakterii, a nedovedou ani ukázat příklad bytí jediné substance, ve které byl samovolně vytvořen život z hmoty. Přesto jsou pyšní na své hypotetické výklady, jak život pochází z hmoty, a mají tu nevědeckou drzost se chvástat, že mohou život vytvořit ve svých laboratořích. Je čas, abychom tyto rafinované chvástouny přestali uznávat jako vědce a rozpoznali, čím ve skutečnosti jsou – démonskými darebáky, kteří mrhají svou Bohem danou inteligencí a veřejnými prostředky na to, aby proti vědomí Boha bojovali a jako Absolutní pravdu prosazovali totální materialismus.

Nekvalifikovaní lidé ve jménu světského vládnutí přijímají nejvyšší státní pozice. Nikdo z nich nebyl vycvičen, aby jednal v souladu s principy varnášrama dharmy, a lidé jsou tedy stále pokleslejšími a jsou vedeni ke zvířecímu životu.

Šríla Prabhupáda

Kokosové barfi

- 1 šálek cukru
- 1 šálek mléka
- 1 šálek šlehačky
- 1 šálek strouhaného kokosu
- 1 čl mletého kardamonu
- 2 pl sekaných mandlí nebo pistácií

Příprava : 5 minut

Vaření: 50 minut

Čas vychladnutí: 8 hodin

Množství: asi 30 kusů

Ve větší teflonové pánvi nebo hrnci se silným dnem zahřejeme cukr, mléko, smetanu a kokos a na středním plameni přivedeme do varu. Snížíme teplotu a zvolna vaříme. Pokračujeme, dokud směs nezhoustne a nezačne se odlepovat od stěn pánve. Proces trvá přibližně 50 minut. Poté směs přelejeme na předem máslem vymazaný plech či hlubší ták. Posypeme kardamonovým práškem a ořechy. Barfi přikryjeme (např. plastovým víkem) a necháme přibližně 8 hodin vychladnout při pokojové teplotě. Nařežeme na přibližně 2,5 cm čtverečky či kosočtverečky. Nakonec obětujeme s láskou a oddaností Šrí Kršnovi.

Dobrou chuť!

Składujeme v lednici a před podáváním vytáhneme ven asi 1 hodinu předem.